

ÚSZÓ SZIGET

Alig kezdett fodrozódni a tó vize, a kisfiú aggódva szorította meg az asszony kezét. „Anya, vihar lesz.” Az asszony felnézett az égre. Csak a messzi távolban gomolygott néhány szürke felhő. Rámosolygott a gyerekre, aki a közeledő viharról megfélelkezve folytatta játékát. Hosszú bottal paskolta a víztükröt, megugrasztotta a part menti köveken sziesztázó békákat. Nemrég lapos kavicsokkal gyakorolta szorgalmasan a kacsáztatást, ám a növekvő hullámok megnehezítették a dolgát.

Pár perc elteltével a gyerek újra megszólalt, hangja az iméntinél is ijedtebben csengett. „Anya, ott úszik egy csónak! Mi lesz, ha felborul?” A szél erősödött, vészjóslón felzúgott a nádas, összezártak a tavirózsák, a sekélyben lubickoló kis halak menekülőre fogták a mélyvíz felé. Tovaröppentek az énekesmadarak is, akik a vizet csipegetve oltották szomjukat. Csakugyan, egy apró csónak látszott a kis tó közepe táján, méghozzá utasa is volt.

Az asszony nyugodtnak tűnt. „Nem messze tőle van egy sziget, látod? Épp arrafelé sodródik. Szerintem el fogja érni, és kiköt rajta.” Összehúzta magán a kardigánt, a gyerek kabátkáját is begombolta. Egy villanást láttak mindketten, majd halk dörgés hallatszott. A tó tükre szürkére váltott. Szürke, söt, fekete volt a felleg, ami benne tükröződött. Eleredt a zápor, kövér cseppek hullottak nyakukra, vállukra. Aztán, mintha tétovázna, abamaradt az eső, kis időre csend lett. A csónak haladt, utasa mozgolódott.

Az asszony járatta tekintetét a víz, az ég, a csónak és a sziget között. Látta a hullámokat, látta a veszélyt. Látta a szigetet. Látta a fekete férfit. Georges-nak hívták. Angolul szólította meg, de a kiejtéséből azonnal rájött, hogy francia. „*Ello, máj ném iz Zsobzs. Áo áh jú?*” Halálosan fáradtnak, lestrapáltnak érezte magát a nemzetközi klímakonferencia ötödik estéjén, és teljesen valószínűtlennek tartotta, hogy bárki szóba elegyedjen vele. A kollégái vacsora után rögtön nyugovóra tértek. Egyedül ült a szálloda bárjában, egy pohár vörösborral a kezében, és bámult ki az ablakon. Illetve, bámulta az ablaküveget. Nizza pezsgett a késői órán, de ő főleg a saját tükröképét fürkészte, megnyúlt arcát, lelapuló hajtincseit. Huszonöt helyett legalább harmincöt évesnek látta magát.

Nem akart ismerkedni, mégis sikerült kedvesen válaszolnia a vakító fehér fogakkal mosolygó férfinak, tréfásan utánozva annak akcentusát. „*Ello,*

máj ném is Ildikó. Áj em fájn. Áj em hángörbien.” A férfi kérdés nélkül leült mellé, és magának is vörösborot rendelt. A pincérnő egy desszertlapot is az asztalon hagyott. A férfi két adagot kért a különös nevű *ile flottante*-ből, melyről kiderült, hogy egyszerű madártej. Georges elmagyarázta, hogy a tejet szigetként úszó tojáshabról kapta a nevét, s jót mulatott azon, hogy magyarból fordítva *lait de poulet* volna. A desszert és a bor elfogyasztása után felmentek Georges szobájába, és hajnalig szeretkeztek.

Akkor megindult. Két röpke pillanat múlva ömlött, szakadt az eső. A nád vízszintesre hajlott, engedelmesen behódolt a szélnek. A víz hullámokat vetett, átloccsant a part menti köveken. Hegyes villám cikázott keresztül a lílára színeződött égen, s jött utána a mennydörgés, égi zenebona, üstdobokra írva. A kislány kétségbeesetten ugrált, botjával hadonászott, félt volt, hogy beesik a vízbe. „Anyá, meg kell mentenünk azt a csónakot!” Az asszony először arra gondolt, hogy szaladni kellene, vissza a házba, meleg helyre, átöltözni, haját szárítani. A gyerek nem betegedhet meg, másnap lesz a szóbeli meghallgatás az elsős tanító néninél.

A nizzai éjszakát követő két év során mindig máshol találkozott a férfival. Bejárták Franciaországot, valamint az egykor és most hozzá tartozó szigeteket. Mindenütt ittak vörösborot, mindenütt ettek madártejet, és mindenütt szeretkeztek. Mauritius partjainál, egy katamarán fedélzetén Georges megkérte a kezét. Nem lehetett biztosan tudni, komolyan gondolja-e, vagy csak a tetemes mennyiségű rum szól belőle. Szemerkélt az eső, a szél hullámokat korbácsolt a vízre. A legénység folyamatosan felszolgált rumos koktélokkal igyekezett gondoskodni a kirándulók jó hangulatáról.

Ebéd után többen beugráltak a vízbe, pipával és maszkkal úszva gyönyörködtek az élővilágban. A bátrabbak szabadtüdős merüléseket hajtottak végre. Volt, aki különleges kagylót talált, egy lány tengeriuborkát hozott fel. Kacarászva nyomkodta, majd, amikor az állat sötét folyadékot lövellt felé, siktva hajította el. A kapitány aztán véget vetett a mókának, kiadta a parancsot a kikötőbe való visszatérésre. Georges akkor ugrott be, immár egyedül. Előzőleg egy tengeri csillagról beszélt utastársainak.

Ám hiába a szakadó eső, hiába az anyai aggodalom, nem bírtak mozdulni. A csónak felborult, mielőtt a mellette szigetként úszó, korhadozó farönköt elérte volna. Az utasa a vízbe esett. A gyerek elindult a tóparton futva. Vizes haja a szemébe csapódott, világoskék kabátkája sötétkékre nedvesedett, és lomhán követte testének mozgását. Anyja utánalendült, három lépéssel utolérte, és szorosan megmarkolta szabad kezét.

A hajó gyorsan haladt. Mire észrevették, hogy a sármos francia nincs köztük, már körös-körül csak az egyre dühödtebben hullámzó vizet és a part felé igyekvő többi hajót látták. A kis kreol hajósinas vízre engedte a motoros gumicsónakot, és a férfi keresésére indult. Sötét este érkezett vissza a szárazföldre, egymaga. A rum bódulatából időközben kijózanodott társaság tisztelettel és néma döbbenettel fogadta.

„Kicsim, ne rohangálj a vizes köveken! Innen segíts neki a botoddal! Menni fog, ügyes vagy” – biztatta az asszony a fiát. A gyerek kinyújtotta a karját, a bot végével odébb tolta a felfordult tavirózsa-levelet, és éppen elérte a vízbe pottyant méhecskét. Óvatosan kiemelte a bottal, bevitte az eresz alá, és az ablakpárkányon biztonságba helyezte az ázott rovar.

„Apa, megmentettem egy méhecskét!”, újságolta a gyerek, amint csuromvizes holmijából az előszobában kiszabadulni igyekezett. „Derék dolog”, simogatta meg nagy tenyerével a férfit, s méretes frottírkendő t kanyarított a vékonyka test köré. „Viszont most már ideje ebédelnünk! Amíg ti odakint levegőztetek, elkészültem a levessel és a pecsenyével is.” Az asszony hálásan pillantott férjére, majd hirtelen felujjongott. „Tudjátok, mit? Desszertre készítek madártej-t.” S mintegy magának, elgondolkodva tette hozzá: „Legalább tíz éve nem ettem.”